

בית המשפט המחוזי בירושלים כשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים
רחבי' (התמנות - מידע ציבורי לכל (ע"ר) ואח'
ע"א 84207-12-25
סוג עניין: ערעור על בית משפט השלום - דן יחיד
תאריך פתיחה: 30/12/2025
רמת חסיין: פתוח לציבור

בית המשפט המחוזי בירושלים

נחתם והוגש ביום: 24.12.2025

בעניין שבין:

המערערת:

חן רחבי, ת.ז. 038221537

הכלנית 23, בית שמש; טל: 050-2133101
ע"י ב"כ עוה"ד לביא נעים, מ.ר. 64723
ואו לידור רייך ואו נינט אור ואו אביה מדר
מרחוב דם המכבים 36, בניין רקיע, מודיעין 7178602
טלפון: 074-7031020, פקס: 0747011232
דוא"ל: lavi.naim@gmail.com

-נגד-

המשיבים:

1. התמנות מידע ציבורי לכל, ע.ר. 580690386
מרח' בגין 7 רמת גן
2. תולעת יודעת בע"מ, ח.פ. 516711694
מרח' שונית 9, חיפה
ע"י ב"כ יהונתן יוסף קלינגר ואו אח'
מרח' חטיבת אלכסנדרוני 2, רמת השרון
טל: 077-4701695, פקס: 052-3436436
דוא"ל: info@jonathanklinger.com

מהות הערעור: ערעור על פסיקת בית המשפט קמא לביטול צו איסור הפרסום ולמתן הוצאות משפט למשיבים בסך של 18,000 ש"ח.
סוג ומספר ההליך שעליו מוגש הערעור
מועד מתן פסק הדין: 26.12.2025
מועד אחרון להגשה: 25.12.2025
סכום האגרה שיש לשלם: 1,614 ש"ח.
המוטב המוסמד לדון בערעור: בהתאם לתקנה 37(א)(2) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד 1984. ב"י י' 1984.
הפקדת ערובה: בסך 20,000 ש"ח.
האם קיים הליך נוסף בבית משפט או בבית דין, בקשר למסכת עובדתית דומה: לא.

הזמנה לדיון

הואיל והגב' חן רחבי הגישה ערעור זה נגדכם, אתם מוזמנים להגיש כתב תשובה בתוך 30 ימים מיום שהומצאה לכם הזמנה זו.
לתשומת ליבכם, אם לא תגישו כתב תשובה, אזי לפי תקנה 130 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 יהיה למערערת הזכות לקבל פסק דין שלא בפניכם.

ערעור

הגשה חוזרת - מס' אסמכתא 29219027

ערעור זה מוגש בשל קביעת בית המשפט קמא בתיק מס' 24-05-62532 מיום 26.10.2025 לפיה צו איסור הפרסום אינו חל על ההליך דנן ואו על הליכים אחרים הנוגעים למערערת. החלטה זו ניתנה, תוך התעלמות מהתשתית העובדתית והמשפטית המצדיקה את המשך תחולתו של צו איסור הפרסום, ותוך פגיעה מהותית בזכויותיה.
עוד שגה בית המשפט קמא כאשר פסק למשיבים הוצאות בסך 18,000 ש"ח שלטענתם מהווים הוצאות משפט בגין התביעה שהוגשה על ידי המערערת וזאת ללא כל הנמקה מספקת, ללא בחינת נסיבות ההליך, ומבלי שקמה הצדקה משפטית או דיונית לחיוב זה.
בד בבד, ולנוכח טיבן ורגישותן של העובדות מושא ההליך, זהות המערערת, והפגיעה החמורה העלולה להיגרם לה מפרסום ההליכים, מבוקש כי תיק הערעור יישמע וינוהל בחיסיון מלא, בכפוף לצו איסור פרסום.

כל טענה ו/או עובדה הנטענת ו/או מאוזכרת בערעור זה, נטענת באופן מצטבר, משלים או חלופי לכל טענה ו/או עובדה אחרת הנכללת בו, לפי הקשרם של הדברים, בין אם נאמר הדבר במפורש ובין אם לאו. כל ההדגשות אינן במקור אלא אם צוין מפורשות אחרת.

א. הרקע העובדתי

1. המערערת הגישה תביעה נגד המשיבים נוכח פרסום פסקי דין הנוגעים אליה, וזאת על אף שהוטל חיסיון מלא על כלל התיקים והמסמכים המצויים בהם ועל אף שניתן בעניינם צו איסור פרסום מפורש.
2. חרף צווי איסור הפרסום, פרסמו המשיבים, באופן שיטתי וביודעין, לא רק את פסקי הדין אלא גם כתבי טענות, החלטות שיפוטיות, פרוטוקולים וחומרי תיק נוספים, והכול מבלי להשמיט או לטשטש את פרטי הזיהוי של המערערת. בכך פגעו המשיבים פגיעה חמורה בפרטיותה, ובשלומה של המערערת והפרו באופן כוטה את צווי איסור הפרסום שניתנו על ידי בתי המשפט בתיקים השונים.
3. המערערת פנתה אל המשיבים עשרות פעמים וביצעה ניסיונות רבים לנהל מו"מ לצורך הסרת הפרסומים האסורים, אולם חרף הפניות, המשיבים לא הסירו את הפרסומים האסורים בצו בית משפט. בנסיבות אלה, לא נותרה למערערת ברירה אלא להגיש תביעה לבית המשפט קמא על סך של 100 אלף שח.
4. לאחר הגשת התביעה, בית משפט קמא נתן צו איסור פרסום על תיקי התביעה וכלל המסמכים המצורפים לו.
5. במהלך הדיון הראשון, ובהמלצת בית משפט קמא, הסכימה התובעת לדחיית התביעה בכפוף להתחייבות המשיבים, אשר תרשם בפרוטוקול, כי יסירו את הפרסומים האסורים בעניינה ויחדלו מכל פרסום אסור בעניינה. לחלופין, הסכימה התובעת למחיקת התביעה אף ללא התחייבות מפורשת מצד המשיבים בפרוטוקול, תוך שמירה מפורשת על זכותה לשוב ולהגיש תביעה חדשה, ככל שהמשיבים יבחרו להפר פעם נוספת, ובאופן בוטה, את צווי איסור הפרסום החלים בעניינה.
6. אולם, אף שהצדדים הגיעו להבנות במהלך הדיון, צוין בפרוטוקול כי לא הושגה פשרה, כביכול בשל אי-רצונה של המערערת להתנצל, ועל כן נרשם כי הדיון הסתיים ללא פשרה.
7. מיד לאחר הדיון הראשון במהלך ניהול התביעה, נעשה ניסיון לקדם פשרה באמצעות עורכת הדין מגשרת.
8. במהלך המגעים ציינו הנתבעים כי הם מיוצגים ללא תמורה ואף הביעו הסכמה עקרונית לנוסח פשרה שהוצע. אולם, לאחר שנוסח הפשרה הוכן בהתאם להסכמות הצדדים, חזרו בהם הנתבעים באופן מידי ללא מתן כל נימוק ענייני.
- העתק התכתבויות בין הצדדים בגישיון להגיע להסדר מצ"ב ומסומן כנספח 1.
9. לאחר מגעים ממושכים, פניות חוזרות ונשנות מצד המערערת ורק לאחר שנאלצה להגיש תביעה נוספת כנגד המשיבים, הסירו המשיבים את הפרסומים בגינם הוגשה התביעה. לפיכך, משהשיגה המערערת את הסעד העיקרי ובעקבות המלצת בית משפט קמא במעמד הדיון האחרון שהתקיים ביום 21.05.2025, בחרה להודיע על מחיקת תביעתה. בכך נחסך תן זמן שיפוטי רב והן נחסכו הוצאות לצדדים, והכל בהתבסס חן על הסכמת הנתבעים בדיון האחרון, למתווה פשרה והן על העובדה כי בזמן שחלף מאז אותו דיון לא בוצעו פעולות בתיק ועל כן לא נגרמו לנתבעים הוצאות נוספות כלשהן.

10. מוגד, טענו המשיבים כי נגרמו להם הוצאות רבות בשל ריבוי הבקשות שהגישה המערערת במהלך ניהול ההליך, ומשכך עתרו לפסיקת הוצאות בסך 18,200 ש"ח.
11. למצער, בית משפט קמא קיבל את בקשת המשיבים ופסק להם את הוצאות בסך 18,000 ש"ח וזאת מבלי שדרשו או הציגו תשתית ראייתית המוכיחה את נחיצות ההוצאות.
12. בנוסף, החליט בית משפט קמא לבטל את צו איסור פרסום אשר נתן בתיק ובאופן תמוהה אף הכיע את דעתו על תיקים אחרים של המערערת בהם ניתנו צווי איסור פרסום חרף העובדה כי בית המשפט קמא אינו ערכאת הערעור המוסמכת בעניינם.
13. לפיכך, מוגש ערעור זה, שעניינו התרת צו איסור הפרסום על כנו וביטול הוצאות לחלוטין או, לחלופין, קביעת סכום מופחת בהרבה שישקף את מידת הסבירות וההגיונות ביחס לנסיבות העניין.

ב. נימוקי הערעור:

14. בפתח הדברים יודגש, כי **המשיבים הפרו ברצל גסה את החלטות בית המשפט בכל הנוגע לצווי איסור הפרסום. חרף ההוראה המפורשת האוסרת על פרסום, בחרו המשיבים לפרסם את פסקי הדין בניגוד לצו, באופן המהווה עברת פלילית ואף בזיון בית המשפט.**
15. המערערת, שכל חפצה היה בשלומה, בקיום הדין ובהסרת הפרסומים האסורים, נאלצה ללא עוול בכפה לשאת בשכר טרחת באי כוחם של המשיבים במקום לקבל את ההגנה המוקנית לה על פי דין, נוכח הפרת ההוראה המפורשת של בית המשפט נעשתה על ידי המשיבים.

ביטול צו איסור פרסום:

16. שגה בית משפט קמא בהחלטתו לבטל את צו איסור הפרסום שניתן בתיק זה.

18. מחיקת התביעה הוגשה רק לאחר שהושג בפועל הסעד העיקרי שהתבקש במסגרתה, והוא הסרתם של הפרסומים האסורים על ידי המשיבים. בנסיבות אלו, ניתן היה לחסוך מהצדדים ומהמערכת השיפוטית את המשך ניהול ההליך, מתוך הנחה כי המשיבים יכבדו מעתה את מגבלות הפרסום ולא ישובו ויפרו את הצו ואת הפגיעה הקשה במערערת.
19. משבחר בית משפט קמא לבטל את צו איסור הפרסום, הוחזרה המערערת הלכה למעשה למצב הבעייתי ששרר טרם מחיקת התביעה – מצב שבו חשופה היא מחדש לפרסום מידע אסור, מבלי שיהיה בידה מנגנון משפטי אפקטיבי שיגן עליה מפני ההפרות.
20. קביעתו של בית משפט קמא שלפיה טענות המערערת בדבר הפרות נוספות של צו איסור הפרסום בתיקים אחרים אינן נכונות, אינה מבוססת על נתוני התיק ואינה נשענת על תשתית ראייתית מספקת, זאת בין היתר בהיעדר קיומו של דיון הוכחות או בירור עובדתי מלא בסוגיה. קביעה זו חורגת מן הראיות ומגדר המחלוקת כפי שהובאה בפני בית המשפט, וממילא אין בה כדי לערער את הצורך בקיומו של צו איסור הפרסום להגנה על ענייניה של המערערת.

- מסמכים אלה חסויים ויוגשו בצירוף לערעור זה, במעטפה סגורה לעיונו של בית המשפט הנכבד.

העדר הצדקה לחיוב המערערת בהוצאות ההליך:

שגיאת בית משפט קמא בפסיקת ההוצאות

22. בית משפט קמא קבע בהחלטתו כי על המערערת לשאת ב18,000 ש"ח הוצאות משפט.
23. בית משפט קמא פירט את החלטתו בכך שהמערערת התנהלה באופן בלתי סביר, לא הסכימה לפשרה שהוצעה בדיון, החליפה מספר פעמים עורכי דין, שינתה את טענותיה בהתאם והגישה בקשות רבות לתיק וכל אלו הכבידו מאוד על הצד שכנגד ולכן המשיבים זכאים להוצאות משפט.
24. שגה בית משפט קמא שפסק הוצאות בסך 18,000 ש"ח וזאת, מבלי לבחון את ההוצאות בפועל ומבלי לבחון את הזמן שהושקע או את שיעור שכר הטרחה הראוי.
25. בית משפט קמא הסתמך אך ורק על הסכום שטענו לו המשיבים, כאילו הוא מחייב, חרף הודעתם פני עו"ד המגשרת כי אינם משלמים שכר טרחה ומבלי להפעיל שיקול דעת עצמאי.
26. ברי כי המערערת אינה נדרשת לשאת בכל סכום שבו בחרו המשיבים להתקשר עם בא כוחם ואין המדובר בקריטריון מחייב לפסיקת הוצאות.
27. יתרה מכך יובהר כי בחירתם של המשיבים להגיע להסכם שכר טרחה ממין זה או אחר עם בא כוחם אינו מעניינה של המערערת ואין כל סיבה לחייבה בהוצאות כלל ובוודאי לא בהוצאות המבוססות על הסכמות נסתרות בין הנתבעים ובא כוחם.
28. בפסק הדין ת"א (מחוזי חי') 58940-07-21 אהובה פרויליך נ' שמעון זינגר נקבע כי:
- "מהתקנות ומהפסיקה עולה, כי בעל דין זכאי לשיפוי בגין הוצאותיו הריאליות, אך אלה אינן 'מוכתבות' על ידי שכר הטרחה אשר שילם עבור ייצוגו בהליך המשפטי... שכר טרחה אשר שולם מחוזה שיקול אחד מבין כלל השיקולים ועל בית המשפט לבחון ולשקול את סבירות ההוצאות שהוצאו, בשים לב, בין היתר, בהליך עצמו, בתוצאותיו, במשאבים שנדרשו לניהולו וכיוצ"ב ולאזן בין השיקולים השונים, לרבות שוויון בין כלל בעלי הדין הפונים לערכאות"
29. לפיכך, ברור כי חיוב המערערת בהוצאות הגבוהות באופן משמעותי משווי התיק ומהתעריף המינימלי המומלץ לשכר טרחה, אינו תואם את הכללים שנקבעו בפסיקה ובהתקנות.
30. ההוצאות שהוטלו אינן משקפות את סבירות ההוצאות שנגרמו בפועל, אינן מאוזנות ביחס להיקף התיק ולמשאבים שנדרשו לניהולו, ואינן מתיישבות עם עקרון השוויון בין הצדדים. אין בכך כדי להצדיק חריגה כה משמעותית מהתעריף המומלץ או להטיל על המערערת נטל כלכלי בלתי סביר. וזאת בייחוד נוכח הסכמת הצדדים בדיון האחרון למחיקת התביעה בהעדר הוצאות.
31. ראוי היה כי בקשת המשיבים לפסיקת הוצאות כלל לא תבוא לעולם, שעה שהם עצמם הפרו את צווי איסור הפרסום, הפרות העולות כדי עבירה פלילית, ובכך הם שגרמו

במעשיהם להגשת ההליך ולהוצאות שנכפו על המערערת. בנסיבות אלה, עת ההליך נולד ונוהל עקב התנהלותם הפסולה של המשיבים, פסיקת הוצאות לטובתם חותרת תחת עקרונות הצדק הדיוני, תום-הלב וההגינות, ואינה יכולה לעמוד.

32. יודגש פעם נוספת, כי המשיבים חס אלו שהפרו את צווי איסור פרסום שניתנו בעניינה של המערערת. בנסיבות אלה, לא ברור כיצד קבע בית משפט קמא כי עמידתה של המערערת על זכויותיה ובפרט דרישתה הלגיטימית למחיקת פסקי הדין בהתאם לצוים, מביאה לכך שהיא זו שנדרשת לשאת בהוצאות.

33. מצב זה יוצר תוצאה בלתי סבירה, שלפיה צד המפר את צווי בית המשפט זוכה ליתרון, בעוד שהצד המבקש לקיים את תוצאות הדין הוא הנושא בפועל בנטל.

שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי המערערת לא הסכימה לפשרה

34. שגה בית משפט קמא בקביעתו כי המערערת "לא הסכימה לפשרה שהוצעה בדיון". קביעה זו אינה תואמת את המצב העובדתי, שכן המערערת הביעה את הסכמתה למחיקת ההליך ובלבד שייקבע בפרוטוקול כי המשיבים מתחייבים לקיים את ההחלטות השיפוטיות שניתנו בדבר החיסיון. לחלופין, הסכימה המערערת למחוק ההליך תוך שמירת זכותה לפנות לערכאות במקרה שהמשיבים יבחרו לשוב ולפרסם פסקי דין הנוגעים לה.

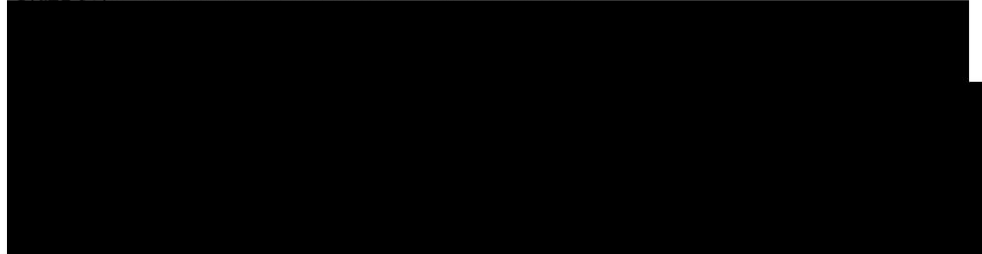
35. כאמור, לאחר הדין הראשון נעשה ניסיון להגיע להסכמות בין הצדדים, במהלך המגעים הנתבעים הביעו הסכמה עקרונית לנוסח פשרה שהוצע.

36. אולם, לאחר שנוסח הפשרה הוכן בהתאם להסכמות הצדדים, חזרו בהם הנתבעים באופן מידי ללא מתן כל נימוק ענייני.

37. חמור מכך, לא זו בלבד בכך שסירבו המשיבים להסיר את הפרסומים לצמיתות, אלא אף איימו במפורש לשוב ולפרסם את תיקית החסויים של המערערת, וזאת תוך התעלמות בוטה ומוחלטת מצווי בית המשפט והוראותיו המחייבות.

- העתק תגובת ב"כ המשיבים מצ"ב ומסומן **כנספת 2**.

38. הנתבעים חס אלו שסיכלו את האפשרות להגיע לפשרה בבחירתם לסטות מההסכמות

40. מסמכים אלה חסויים ויוגשו בצירוף לערעור זה, במעטפה סגורה.

41. המשיבים פעלו בניגוד להחלטות שיפוטיות, תוך ביזיון בית המשפט וגרימת נזקים קשים ובלתי הפיכים לתובעת. התנהלות זו היא שגרמה להמשך ההתדיינות ולהעמקת הפגיעה בתובעת.

42. תרף האמור, ותרף ניסיונות התובעת להגיע להסכמות, קבע בית משפט קמא כי העדר התקדמות להסכמה נבע מאי רצונה של המערערת להתנצל. ברם, מעין בפרוטוקול הדיון מיום 21.05.202, בעמ' 3 שורות 22-23 עולה בבירור כי ב"כ התובעים הודיע בפרוש על ויתור דרישת ההתנצלות, כך שלא נותר מכשול זה כתנאי לקידום ההסדר.

43. נוכח כל האמור לעיל, שגה בית משפט קמא בקביעתו כי המערערת לא הסכימה לפשרה וכי התנהלותה "הכבידה" על הצד שכנגד. הקביעה אינה תואמת את תוכן הפרוטוקול ואינה משקפת את התנהלותה המעשית של המערערת, אשר הביעה נכונות להגיע להסכמה ואף יזמה את קידום הפשרה.

44. יתרה מכך, יש להדגיש כי פשרה היא הליך של ויתור הדדי מצד שני הצדדים ואין בה חובה לחיננות להצעה שהוצעה על ידי הצד השני. לפיכך, זכותה של המערערת לא להסכים לפשרה או לקבלה באופן חלקי ואין לראות בכך חוסר שיתוף פעולה או סירוב מוחלט.

45. הפסיקה קובעת כי אין מקום לחייב בעל דין בהוצאות משפט גבוהות יותר רק בשל העובדה שסירב להצעת פשרה. לבעל דין שמורה הזכות לקבל או לדחות הצעת פשרה, וכן הזכות למצות את ההליך המשפטי ולעמוד על מלוא זכויותיו, על פי תפיסתו.

46. כמו כן, אין זה ראוי שבעל דין יסכים לפשרה שאינה מקובלת עליו רק מחשש שיחויב בהוצאות גבוהות יותר אם תביעתו או ערעורו יידחו. גישה זו מבטאת את העיקרון לפיו אין להעניש צד על סירובו להתפשר בנשיאה בהוצאות משפט גדולות.

47. בפסק הדין תא"מ (שלום רח') 45091-05-20 מלכה דיין נ' אליהו ברוך (28.5.2025), נקבע כי אי הסכמה לפשרה אינה מהווה עילה לחיוב בהוצאות, כל עוד ההתנהלות אינה משקפת חוסר תום לב דיוני.

"והרי אף זה מקובל מאד ומתמיד, כי במקרה של פשרה גדל עוד יותר שיקול הדעת הנתון לבית המשפט, והגישה הכלכלית היא, שבמקרה כזה כל צד נושא בהוצאותיו, להוציא מקרים חריגים, הגם שלא מענישים צד על סירובו להתפשר בנשיאה בהוצאות משפט גדולות".

48. מכל האמור עולה כי גם אם סירבה המערערת לקבל את הצעת הפשרה סירוב זה נעשה מתוך שיקול דעת ענייני ומתוך זכותה המשפטית לגבש את עמדתה ולפיכך, אינו יכול לשמש בסיס להטלת הוצאות כבדות. הפסיקה קובעת באופן עקבי כי בעל דין אינו "נענש" על כך שעמד על בירור תביעתו בבית המשפט, כל עוד נהג בתום לב. חיוב המערערת בהוצאות גבוהות רק משום שלא הסכימה לפשרה פוגע בזכות הגישה לערכאות, סותר את ההלכה שנקבעה, ויוצר תמריץ שלילי לפשרות שאינן רצויות לבעל הדין.

החלפת ייצוג

49. שגה בית משפט קמא בקביעותו בנוגע להתנהלות המערערת במהלך ההליך. למערערת עומדת מלוא הזכות להחליף ייצוג משפטי, ואין בעניין זה כדי ללמד על חוסר תום לב או על שינוי מהותי בגרסתה. הטענה שלפיה המערערת "שינתה את טענותיה" אינה מבוססת, שכן לכל אורך ההליך דבקה המערערת בגרסה עקבית וברורה שלפיה למשיבים לא הייתה כל סמכות או זכות לפרסם את שמה ואת כל פרטיה האישיים, בהיותה מוגנת בצו איסור פרסום תקף.

50. כמו כן מאחר וקיים קושי ממשי באיתור עורך דין בשלב מתקדם של ההליך, זאת לאחר שעורך הדין הקודם הודיע, כשבוע בלבד טרם מועד הדיון, כי אינו יכול להמשיך ולייצג את המערערת בתיק, פעלה המערערת כפי שפעלה בתום לב מלא. נסיבות אלו נכפו עליה בעל כורחה, ואין נובעות ממחדל או מהתנהלות פסולה מצידה.

- העתק הודעת ב"כ לשעבר של המערערת מצ"ב ומסומן כנספת 3.

51. הפסיקה קבעה בעקביות כי החלפת ייצוג משפטי היא זכות בסיסית של בעל-דין, הנובעת מחופש הבחירה של הלקוח ומתוקף זכות יסוד כבוד האדם וחירותו.

52. בפסק הדין ב"ל (אזורי חי') 18852-03-21 זכותי - מומחים לזכויות רפואיות בע"מ - אשר כהן נקבע:

"בית משפט זה קבע כי זכותו של לקוח לבחור את היעוץ המשפטי שקיבל, ובפרט להחליף את עורך דינו בעורך דין אחר... כך נקבע, כי זכות זו הינה זכות יסוד המעוגנת בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו".

53. כמו כן, ללקוח עומדת הזכות להפסיק ייצוג משפטי בכל שלב של ההליך, ככל שסבור כי הייצוג אינו משרת עוד את עניינו כדבעי. בית המשפט הדגיש כי מערכת היחסים בין עורך דין ללקוח מבוססת על אמון, וכל פגיעה באמון מצדיקה החלפת הייצוג ללא צורך בהנמקה מיוחדת.

54. הזכות לבחור את הייצוג המשפטי של בעל-הדין כוללת גם את הזכות להחליפו כאשר עולה חשש כי עורך הדין אינו ממלא את תפקידו בנאמנות, במקצועיות או ביעילות הנדרשת. כך נקבע בג"ץ 4330/93 פריד גאנס נ' ועד מחוז תל-אביב של לשכת עורכי הדין כי זכותו של בעל-דין להחליף ייצוג

"בין עורך הדין ללקוחו קיימים יחסי אמון. עורך הדין צריך להעמיד בראש מעייניו את עניין הלקוח, תוך מניעת התחשבות בכל אינטרס אישי שלו. ללקוח צריך שיהא אמון מלא בפרקליטו. כאשר אמון זה מתערער, יש להעניק ללקוח את האפשרות להפסיק את הקשר עם עורך-דינו, תוך מתן אפשרות מלאה לבחירת פרקליט חדש בלא שהדבר יגרוז "סנקציה" כלשהי".

55. בהתאם לפסיקה זו, ברור כי החלטתה של המערערת להחליף ייצוג משנוכחה כי באי כוחה הקודמים לא פעלו בהתאם לציפיותיה או לסטנדרטים המקצועיים הנדרשים הייתה פעולה סבירה, לגיטימית ומתיישבת עם זכויותיה הדיוניות. אין בשינוי זה משום הכבדה על ההליך, ודאי לא ברמה המצדיקה חיוב בהוצאות גבוהות.

56. לפיכך, החלטת המערערת להחליף ייצוג אינה יכולה כשלעצמה לשמש בסיס לחיוב בחוצאות, שכן אין בה כל פגם דיוני ואין היא גורמת להכבדה או לעיכוב ממשי בהליך.

שגה בית משפט קמא בטענתו כי המערערת הגישה הרבה בקשות בתיק:

57. שגה בית משפט קמא בקביעתו כי המערערת הגישה "הרבה בקשות" בתיק, והקביעה כי בקשות אלו יצרו "הכבדה על הצד שכנגד". בפועל, המערערת הגישה רק 4 בקשות במהלך ההליך שעליהן נדרשו המשיבות להגיב לצורך המשך הליך תקין וזאת במשך שנה וחצי במחלכה התנהל תיק זה. אין בתיאור זה משום הכבדה חריגה או מיותרת על הצד שכנגד, שכן כל בקשה הייתה עניינית, סבירה ונועדה לקידום הליך הוגן.

58. יתרה מכך, בקשות המערערת הוגשו לשם הסרת פרסומים אשר נאסרו במפורש על ידי בית המשפט, בעוד שהמשיבים הם אשר הפרו ברגל גסה את ההוראות השיפוטיות ולפיכך נדרשה המערערת מלכתחילה להגישן. הבקשות לא היו מיותרות, לא חסרות עניין ולא נעדרות בסיס, אלא נועדו להגן על ביטחונה, שלומה וזכויותיה הבסיסיות של המערערת.

59. בנסיבות העניין, לא ניתן לעמוד על התשתית שביסוד קביעתו של בית משפט קמא כי הבקשות שהוגשו "הכבידו" על הצד שכנגד. העיון בתיק מעלה כי הבקשות שהגישה המערערת נגעו להמשך ניהולו התקין של ההליך, ולא זוהתה כל בקשה שניתן לראותה

- כבקשה מיותרת, בלתי רלוונטית או כזו שגרמה לתוצאות חריגות לצד השני. משכך, דומה כי לא מתקיימת זיקה עניינית בין מספר הבקשות שהוגשו לבין מסקנה בדבר הכבדה דיונית וממילא אין בכך כדי להצדיק ייחוס התנהלות שלילית למערערת.
60. לא מיותר לציין כי הצד שכנגד הגיש גם הוא בקשות לאורך חיי התיק במספר הדומה לכל הפחות לאלו שהגיש המערערת, אך מסיבה נעלמת לא נתן בית המשפט קמא התייחסותו לעובדה זו ומשכך נראה כי התייחס לצדדים באופן בלתי שוויוני ובלא נימוק.
- התנהגות המערערת במהלך הדיון:**
61. שגא בית משפט קמא בטענתו כי התנהלות המערערת במהלך הדיון האריכה את הדיון והגדילה בהתאמה את הוצאותיו של המשיבים.
62. בפסיקה והנורמות המקובלות בענף עריכת דין נקבע באופן ברור כי שכר טרחה של עו"ד עבור השתתפותו בדיון נגזר בהתאם למספר הדיונים והיקף התיק ולא לפי משך הזמן שבו התקיים כל דיון (התלוי בעיקר בזמן אשר הקציב המותב לניהול הדיון ובדרך ניהול אותו דיון על ידי אותו מותב), קרי, משך הדיון, בין אם קצר או ארוך, אינו מהווה עילה אוטומטית להגדלת שכר הטרחה וככל שסבר בית המשפט קמא כי דיון מתארך יתר על הראוי היה בידי בית המשפט קמא לסיים הדיון בכל שעה שנראתה לו ואף במידת הצורך לקבוע מועד נוסף להשלמה ככל שזו נדרשת.
63. המנגנון המקובל לפסיקת שכר טרחה בדיון מבוסס על "שכר פר דיון" או על אחוז מהתביעה, בהתאם לסוג התיק ותיקפו. הפסיקה הברורה קובעת כי אין לראות בעיכוב הדיון, בין אם בשל צד זה או אחר, כהצדקה להגדלת שכר הטרחה של עורך הדין. כל ניסיון לייחס לשכר הטרחה הגדלה עקב אורך דיון או עיכוב, מהווה סטייה מהעקרונות המקובלים.
64. בנוסף, יש להדגיש כי עיכוב בדיון, ככל שאירע, אינו משקף התנהלות לקויה או מכבידה מצד המערערת, אלא נבע מניסיון כן ואמיתי לקדם פשרה בין הצדדים ולייתר את המשך ההליך – ואכן סבר בית המשפט קמא כי היה צורך בניהול הדיון משך הזמן בו אפשר בית המשפט קמא לאותו דיון להתקיים – ולראיה בעמוד 4 לפרוטוקול מיום 21.5.25 מביע בית המשפט קמא ברחל בתך הקטנה מורת רוח מ"פיצוץ" הסכם הפשרה עקב סרוב הנתבעת להתנצל, אך בית המשפט קמא לא מביע כל מורת רוח בשל משך אותו דיון אף כי נראה שטרח בית המשפט להבהיר במסגרת החלטותיו כל ביקורת שהייתה לו על התנהלות הצדדים בזמן אמת.
65. משכך, נטען המערערת כי הבסיס האמיתי לפסיקת ההוצאות אינו משך ניהולו של אותו דיון אלא רצון של בית המשפט קמא להעניש אותה בשל ראייתו של בית המשפט קמא כאילו היא האשמה ב"פיצוץ" הפשרה וזאת בניגוד לחלכה הברורה כפי שזו הובאה מעלה.
66. מאחר שמאמצים להגיע להסכמה דיונית או מהותית הם חלק מהליך משפטי תקין ואף זוכים לעידוד מצד בתי המשפט, אין מקום לראות בעיכוב שנוצר אגב כך עילה להטלת חיוב נוסף או להגדלת שכר הטרחה המושת על המערערת. הטלת חיוב כזה עלולה ליצור תמריץ שלילי לניהול מו"מ.
67. בפסק הדין ע"א 7627/20 אייזר החברה לניהול בע"מ נ' תפן מדיקל בע"מ (נבו) (24.2.2022) נקבע כי:

"בכלל, יש לפסוק לבעל דין שזכה בהליך הוצאות ריאליות, בכפוף להיותן סבירות, מידתיות והכרחיות לניהול ההליך.."

68. שכר טרחה צריך להיות סביר ומותאם להיקף התיק, ולא לאור משך כל דיון ספציפי או עיכוב שהתרחש. העיקרון הוא שמדובר בסכום יחסי, תוגן ומוסדר, ולא בהטלת עונש על בעל הדין עקב משך הדיון.

69. לפיכך, טענת בית המשפט קמא כי "עיכוב הדיון גרם לשכר טרחה גבוה יותר" אינה עומדת בקנה אחד עם העקרונות המנחים את פסיקת שכר הטרחה, ואינה מהווה בסיס להגדלת השכר מעבר לתעריף המינימלי המומלץ או מעבר לסכום הסביר שנקבע לפי היקף התיק ומספר הדיונים.

70. נוכח האמור, חיוב יתר של המערערת בגין "עיכוב הדיון" הוא בלתי מוצדק וחורג מסמכות השיפוט הנדרשת.

השכר הראוי על פי כללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ):

71. כללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ), תשי"ס-2000, קובעים באופן ברור כי שכר טרחה ראוי בתביעה כספית עומד על שיעור של 10% משווי התביעה, ובכל מקרה לא יפחת מסכום מינימלי של 4,561 ש"ח.

72. במקרה דנן, בהינתן היקף התביעה וההליכים שהתנהלו בפועל, פסיקת שכר טרחה בסכום העולה על 10,000 ש"ח אינה נראית מיידית סבירה. מדובר בחריגה משמעותית מהתעריף המינימלי, שאינה מוסברת בשום מקום בהחלטת בית משפט קמא. החריגה מעוררת שאלות לגבי מידת הסבירות, הפרופורציה והצדק המוחלט בהטלת ההוצאה וזאת ודאי נוכח הפרת צווי איסור הפרסום חרף ההוראה מפורשת של בית המשפט האוסרת על כך.

73. המערערת, שכל חפצה היה בקיום הדין ובהסרת הפרסומים האסורים, נאלצה ללא עוול בכפה לשאת בשכר טרחת באי כוחם של המשיבים במקום לקבל את ההגנה המוקנית לה על פי דין, נוכח הפרת ההוראה המפורשת של בית המשפט נעשתה על ידי המשיבים.

74. משכך אין ולא הייתה כל סיבה לפסיקת הוצאות כנגד מערערת.

ג. סוף דבר

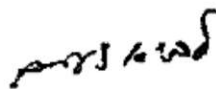
75. לאור כלל הנימוקים שפורטו לעיל, הן ביחס לביטול צו איסור הפרסום והן בנוגע לפסיקת ההוצאות החריגה הרי שהתוצאה אליה הגיע בית משפט קמא אינה עולה בקנה אחד עם הדין, עם עקרונות היסוד של המשפט האזרחי ועם מדיניות שיפוטית מאוזנת.

76. המערערת פעלת בתום לב, ניהלה את הליך המשפטי באופן תקין וסביר, לא גרמה להכבדה דיונית, נקטה בצעדים הדרושים לשמירה על זכויותיה, לרבות פנייה לבית המשפט לצורך הגנה על פרטיותה ועל מניעת פרסומים אסורים.

77. בנסיבות אלו, מבוקש מבית המשפט הנכבד לקבל את הערעור ולחולתיר את צו איסור הפרסום על כנו.

78. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לבטל את ההוצאות לחלוטין או, לחלופין, לקבוע סכום מופחת בהרבה שישקף את מידת הסבירות וההגינות ביחס לנסיבות העניין.

79. לחייב את המשיבים, בתשלום הוצאות המשפט, בצירוף שכ"ט עו"ד ומע"מ כדן, בצירוף הפרשי הצמדה מלאים וריבית מקסימלית כדן מיום פסיקתם ועד למועד התשלום המלא בפועל.

לביא נעים, עו"ד
ב"כ המערערת